

La jubilació del mestre

L'historiador i arqueòleg Josep Tarrús posa fi a 38 anys al capdavant del Museu Arqueològic Comarcal de Banyoles

La seva feina de recerca és cabdal per entendre la prehistòria de les comarques de Girona

Josep Tarrús a la galeria de la Pia Almoïna, divendres. Foto: R. E.

Discretament, com ha fet sempre, Josep Tarrús es va acomiadar divendres dels seus companys de feina i de les sales de la Pia Almoïna de Banyoles, la seva segona casa des que el 1976 va entrar-hi com a conservador del Museu Arqueològic Comarcal. Aleshores era un jove entusiasta de la prehistòria que havia dedicat la tesi doctoral als monuments megalítics de l'Alt Empordà. Gairebé quatre dècades després és una personalitat, un referent dels que es dediquen a investigar i difondre el passat de l'actual espècie humana. Durant aquest temps ha aprofundit en el coneixement dels dòlmens empordanesos (també n'ha descobert), ha coordinat les excavacions del poblat neolític de la Draga (el més

important en el seu gènere del sud d'Europa), ha gestionat la transformació del museu banyolí... Li va sortir la possibilitat de treballar a l'Arqueològic –aleshores gestionat pel Centre d'Estudis Comarcals, presidit per Jaume Butinyà– quan estava a punt d'entrar de professor en un institut. Com la majoria de museus, en aquella època a l'Arqueològic no pensaven gaire en la difusió del fons. De fet, per entrar-hi, calia anar a demanar la clau a la fleca de can Japet, recorda Tarrús.

Segurament va ser la seva germana Carme, que estudiava història, la persona que va fer que, als 14 anys, en Josep ja tingués clar que volia estudiar aquella carrera. Influenciat per professors de la talla de Joan Maluquer, a la Universitat de Barcelona va decidir que valia la pena omplir el buit que hi havia en els llibres entre les pàgines dels sapiens sapiens i les dels ibers. “Per mi era com tractar els pioners del far west, eren gent provinent d'altres parts del món que es van anar instal·lant a Europa, potser per això em vaig acabar centrant en el neolític”, diu. El 1972 va participar en la seva primera excavació –tot i que en qualitat de fotògraf– a la cova del Bolet de Mediona. “Hi havia poca gent que excavés i tots érem nois, no deixaven anar-hi noies perquè deien que no sabien fer anar el pic”, diu mig rient. Els primers materials que va desenterrar van ser ceràmiques prehistòriques, gruixudes, capaces d'aguantar el foc directe, diferents i alhora similars a les actuals. “No hem evolucionat tant –reflexiona–. En el fons, el pagès del segle XIX usava les mateixes eines que el del neolític, 7.000 anys enrere. Era gent diferent, però les solucions tècniques eren semblants.”

Per descomptat, la jubilació no impedirà que continuï remenant en la prehistòria. En la llista d'activitats que pensa fer, però, hi ha moltes altres coses; com a prioritat, treure's el títol de patró de barca. I és que, com diu un conegut seu, en Tarrús és un pou de sorpreses.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 16-11-2014 Pàgina 48

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/795627-la-jubilacio-del-mestre.html?piwik_campaign=rss&pi

wik_kwd=portada&utm_source=rss&utm_medium=portada&utm_campaign=rss